

PRVÁ KAPITOLA

RUKOPIS

12. októbra 1912

Ugbrooke House, Devon, Anglicko

DOKONALEJŠIEHO MUŽA BY SOM NIKDY NEOPÍSAĽA. „Kašlite na tanečný poriadok,“ zašepkal mi hlas, keď som prechádzala davom na tanečný parket. Kto by sa niečo také odvážil povedať? A obzvlášť teraz, keď som bola zavesená do Thomasa Clifforda, vzdialeného príbuzného hostiteľov lorda a lady Cliffordovcov z Chudleigh, ktorý sa stal stredobodom pozornosti všetkých nezadaných dám na bále v Ugbrooke House.

Aké bezočivé, pomyslela som si, *ba až drzé*. Predstavila som si scénu, keby ten hlas začul aj môj tanečný partner. Ešte horšie by bolo, keby môj tanečný partner bol ten pravý – môj Osudový, ako sme s kamarátkami nazývali potenciálnych manželov – a tento hlas by ho rozptýlil. No aj tak mi po tele prešli zimomriavky a v duchu som uvažovala, kto by si trúfol byť taký opovážlivý. Obrátila som sa za neznámym hlasom, ale po sále sa rozľahli tóny Elgarovej prvej symfónie a môj spoločník ma vtiahol do tanca.

Ako sme tancovali valčík, pokúsila som sa identifikovať muža v zástupe lemujúcim rozľahlý parket. Mamička by ma pokarhala, že sa nesústredím na mladého pána Clifforda, ale z klebiet som vedela, že tento žiaduci džentlmen s dobrými konexiami si potrebuje vziať deňku, a tak o mňa nemôže mať vážny záujem. Bola som takmer na mizine, mohla som mu ponúknuť iba vilu Ashfield, ktorú raz zdedím,

no túto nehnuteľnosť by mnohí považovali skôr za prekliatie než dar, predovšetkým preto, lebo mi chýbali prostriedky, aby som sa o sídlo postarala, a ustavične v ňom bolo čo opravovať. Pán Clifford nebol premrhaná príležitosť. No nepochybovala som, že príležitosť sa mi ponúkne sama. Vari nemáme my dievčatá všetky rovnaký údel? Dať sa uchvátiť mužom a potom zmiesť osudom?

V kúte pozlátenej miestnosti postávali desiatky mužov vo večerých oblekoch, ale ani jeden z nich nepôsobil ako pravdepodobný kandidát takej drzej pozvánky do tanca. Až kým som ho nezbadala. Na vonkajšom okraji tanečného parketu stál muž so svetlými vlnitými vlasmi a prebodával ma pohľadom. Ani raz som ho nevidela zabratého do rozhovoru s niektorým z džentlmenov, nezazrela som ho ani odvádzajúcu dámu na parket. Pohol sa len vtedy, keď podišiel k orchestru, aby sa porozprával s dirigentom, a potom sa vrátil na svoje miesto v kúte.

Zazneli posledné akordy a pán Clifford ma odvedol naspäť k drahej priateľke Nan Wattsovej, ktorá bola celá zadychčaná, lebo sa na parkete rýchlo točila s červenolícim známym jej rodičov. Len čo orchester spustil ďalšiu skladbu, po Nan si prišiel zdravo vyzerajúci mladý džentlmen a ja som sklopila zrak k tanečnej knižočke, ktorá mi visela zo zápästia na červenej hodvábnjej stužke, aby som zistila, s kým tvorím tanečný pár tentoraz.

Na ruke sa mi však zjavila niečia dlaň. Zdvihla som zrak a zahľadela som sa do prenikavých modrých očí muža, ktorý na mňa predtým zísal. Inštinktívne som sa mu vytrhla, ale nejakým zázrakom sa mu podarilo stiahnuť mi tanečný poriadok zo zápästia a prepliesť si so mnou prsty.

„Aspoň na jednu pieseň zabudnite na tanečný poriadok,“ požiadal ma hlbokým chrapľavým hlasom. Spoznala som v ňom drzého mládenca pred niekoľkými minútami. Nemohla som uveriť, čo odo mňa chce, a šokovalo ma, že mi vzal tanečný poriadok. Dovoľiť inému mužovi, aby sa predbehol v tancovaní, sa jednoducho nepatrilo, a to ani v prípade, ak sa niekomu knižočka stratila.

Zdalo sa mi, že počujem osobité akordy známej melódie od Irvinga Berlina. Zneli ako zo skladby *Alexandrov Ragtime Band*, ale tušila som, že sa mylím. Lord a lady Cliffordovci by orchester nikdy nepožiadali, aby zahral taký moderný kúsok. Vlastne som sa nazdávala, že takáto odchýlka od štandardného protokolu by ich rozzúrila; tu boli na dennom poriadku klasické symfonické skladby spolu s pomalými tancami, ktoré sa postarali o to, aby v mladých nezahorela túžba.

Muž sledoval výraz mojej tváre, ako som sa započúvala do hudby. „Dúfam, že máte rada Berlina,“ venoval mi nepatrný samolúby úsmev.

„To ste dohodli vy?“ opýtala som sa prekvapene.

Pery sa mu rozťahli do zarazeného úsmevu, na lícach sa mu zjavili jamky. „Začul som, ako ste priateľke hovorili, že túžite po súčasnejšej hudbe.“

„Ako sa vám to podarilo?“ Ohromoval ma nielen trúfalosťou, ale aj odhodlaním. Bolo to, nuž, lichotivé. Ešte nikdy pre mňa nikto neurobil také grandiózne gesto. Ani jeden z tých úbohých nápadníkov, s ktorými sa ma matka snažila dať dokopy v Káhire, keď ma pred dvomi rokmi uviedli do spoločnosti. Museli sme siahnúť po tejto možnosti, lebo uvedenie do spoločnosti v Londýne – nespočetné množstvo módných rób, zúčastňovanie sa na večierkoch a ich organizovanie a suma za prenájom mestského domu na celú sezónu – bolo na mamičkine ochudobnené pomery pridrahé. Dokonca ani drahý Reggie, ktorého som celý život vnímala ako láskavého staršieho brata svojich drahých priateľiek sestier Lucyových a z ktorého sa nedávno stal viac než rodinný priateľ, sa na čosi také nepodujal. S Reggieom sme sa dohodli – medzi sebou aj v rámci rodín –, že naše životy a rodiny jedného dňa spojí manželstvo. Beztvaré manželstvo bez lásky, no aj tak.

V kontexte tohto nápadného dvorenia mi však náš dohodnutý zväzok pripadal ako pokojná, ale i nudná záležitosť.

„Záleží na tom?“ opýtal sa.

Zrazu som sa cítila veľmi nesmelá. Sklopila som zrak k podlahe, líca mi zahoreli a pokrútila som hlavou.

„Dúfam, že si so mnou zatancujete,“ dodal hlboko a neochvejne.

Aj keď v mysli som počula mamičkin hlas, ktorý ma vystríhal, aby som netancovala s mužom, s ktorým ma nik náležite nezoznámil, a radšej som ani neuvažovala nad tým, ako sa mu podarilo zohnať pozvánku na bál v Ugbrooke House a že mi zničil tanečnú knižočku, súhlasila som: „Áno, zatancujem.“

Veď aký nebezpečný by mohol byť jeden tanec?

DRUHÁ KAPITOLA

DEŇ PO ZMIZNUTÍ

Sobota, 4. decembra 1926

Hurtmore Cottage, Godalming, Anglicko

PRECÍZNOSŤ PRESTRETÉHO STOLA S RAŇAJKAMI U JAMESOVCOV v ňom podnecuje zmysel pre správnosť a spokojnosť, ktorý takmer nepocítil, odkedy sa vrátil z vojny. Lesklý príbor leží vedľa porcelánu značky Minton, každý predmet je svedomito vyrovnaný v súlade s ďalším. Taniere s jemne vygravírovaným vzorom – zdá sa mu, že sa volá *grasmere* – sú položené presne päť centimetrov od okraja stola a zlatý kliniec – skromná, ale zato elegantná kytica zo sezónnej cezmníny a z ihličnatých vetvičiek – stojí presne v strede. *Bože, pomyslí si, toto je poriadok, ktorý upokojí každú myseľ.*

Prečo nie je jeho dom v takom dokonalom stave? Prečo v ňom musí neustále čeliť nedostatku dôkladnosti, emóciám a potrebám jeho obyvateľov? Pri týchto myšlienkach v ňom vykvitne pocit oprávneného rozhorčenia.

„Mali by sme si pripíť,“ vyhlási jeho hostiteľ Sam James a kývne manželke Madge. Tá sa obráti, aby dala signál slúžke v uniforme, ktorá siahne po fľaši šampanského, čo sa chladilo v krištáľovom vedierku na príborníku.

„Archie, chceli sme si pripíť na vaše plány už včera večer, ale nečakaná návšteva reverenda...“ pustí sa do vysvetľovania Madge.

Po Nancinej tvári sa rozleje ružový rumenec, a hoci vyzerá s horiacimi lícami pôvabne, Archie chápe, že za jej rozpaky môže pozornosť,

ktorú venujú Jamesovci ich situácii. Chce ju upokojiť, zdvihne ruku a prehodí: „Oceňujem toto gesto, drahá Madge, ale nie je potrebné.“

„Prosím, Archie.“ Madge sa nedá odbiť. „Tešia nás vaše plány. A nebudeš mať dosť príležitostí na oslavy.“

„Trváme na tom,“ pritaká Sam.

Protestovať ďalej by bolo neslušné, čo Nancy bezvýhradne chápe. Spája ich zmysel pre dobré spôsoby a to sa mu na nej veľmi páči. Aspoň vďaka tomu predchádza potrebe použiť pevnú ruku, ktorá by ju naviedla k poriadnosti, hoci v iných oblastiach života sa k nej uchýľuje pričasto. Najmä vo svojej domácnosti.

„Sam a Madge, ďakujeme vám. Vaša podpora pre nás znamená všetko,“ odvetí. Nancy súhlasne prikývne.

V krištáľových pohároch sa zaleskne medová tekutina, keď do nich slúžka naleje šampanské. Len čo doleje posledný pohár, ktosi zaklope na dvere do jedálne.

„Prepáčte, že vás ruším, pane,“ zavolá cez zatvorené dvere ženský hlas s výrazným vidieckym prízvukom, „ale plukovník má telefonát.“

Archie si vymení spýtavé pohľady s Nancy. Nečakal telefonát tak skoro, ak vôbec, najmä preto, lebo si dal veľmi záležať, aby nikto nevedel, kde strávi víkend. Mal na to očividný dôvod. Nancy odloží pohár a jemne sa dotkne jeho lakt'a ponad naškrobený plátenný obrus. Potichu tak dá najavo, že aj ona má obavy, kto mu volá.

„Ospravedlňte ma,“ kývne hostiteľom, ktorí položia poháre na šampanské späť na stôl. Vstane, zapne si gombíky na saku a sebavedomo pokynie Nancy, aj keď sa tak vôbec necíti. Vypochoďuje z jedálne a potichu za sebou zavrie dvere.

„Tadiaľto, pane,“ vedie ho slúžka. Nasleduje ju do neveľkej miestnosti zastrčenej pod zložito vyrezávaným hlavným schodiskom v Hurtmore Cottage, čo je vskutku nevhodné označenie pre taký veľkolepý domov. Tam ho čaká telefón so slúchadlom položeným na stole.

Posadí sa na stoličku za stôl, pritisne si slúchadlo k uchu a mikrofón k perám. No neprehovorí, kým za ním slúžka nezatvorí dvere.

„Haló?“ Nepáči sa mu, ako neisto znie jeho vlastný hlas. Nancy si nad všetko ostatné cení jeho sebavedomie.

„Prepáčte, pane. Tu Charlotte Fisherová.“

Čo to, dopekla, Charlotte napadlo, že mu sem volá? Zdôveril sa jej s informáciou o Hurtmore Cottage a vážne ju napomenul, aby to nikomu nespomínala. Aj keď urobil za posledné mesiace všetko možné, aby od rodinnej sekretárky a guvernanky vydrankal láskavosť – veril, že je potrebná, aby všetko prebehlo hladko ako po masle –, teraz sa s ňou nemazná a ani sa nesnaží potlačiť hnev zaznievajúci v jeho hlase. Dočerta s dôsledkami! „Charlotte, domnieval som sa, že som ti jasne prikázal, aby si ma tu nekontaktovala. Môžeš sa so mnou spojiť len v prípade extrémne naliehavej situácie.“

„Nuž, plukovník,“ zajaká sa, „stojím vo vstupnej hale sídla Styles vedľa strážnika Roberta.“

Charlotte sa odmlčí. Naozaj si myslí, že zmienka o prítomnosti policajta v Archieho dome bude stačiť na vysvetlenie? Čo chce, aby na to povedal? Charlotte čaká na jeho reakciu a v tichu, ktoré sa rozhostí, ho naplní hrôza. Nenachádza žiadne slová. Čo sekretárka vie? A čo je ešte dôležitejšie, čo vie strážnik? Každé slovo mu pripadá ako pasca, do ktorej sa môže lapiť.

„Pane,“ ozve sa Charlotte, keď Archie nereaguje, „verím, že táto situácia sa dá považovať za extrémne naliehavú. Vaša manželka zmizla.“

MARIE BENEDICT
TAJOMSTVO AGATHY CHRISTIE

Prvé slovenské vydanie

Vydalo vydavateľstvo Lindeni v roku 2021

v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika

Číslo publikácie 2 362

Zodpovedná redaktorka Tatiana Floreková

Technická redaktorka Jana Urbanová

Z anglického originálu *The mystery of Mrs. Christie*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Sourcebooks Landmark,
an imprint of Sourcebooks, Inc., P. O. Box 4410,
Naperville, Illinois 60567-4410, USA, v roku 2021
preložila Denisa Ghaniová

Redakčná a jazyková úprava Ľubica Pavelková

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač TNM PRINT, s. r. o., Chlumec nad Cidlinou

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:

www.albatrosmedia.sk

eshop@albatrosmedia.sk

tel. č.: 02/4445 2046

ALBATROS MEDIA